

Goder, vi ikke ville have krænkede, og afværge større Ulykker, end de selv ere, saa maa vi sige, at de ogsaa have deres Formaal.

Men dernæst kunne de ogsaa paa en anden Maade blive til Gavn — og her vil jeg gerne gøre et Par Bemærkninger om den store Forhandling, der har været i Sommer, og som gentagne Gange er bleven berørt her i Tinget — nemlig om Forholdene mellem Officererne og Hæren. Der er faldet mange skarpe Ord om Officererne, og nogle af disse ere vel nok berettigede. Det fejler jo ikke, at der i en saa talrig Stand findes Elementer, som neppe ere deres Opgave voksne, ligesom vi have hørt her fra anden Side, at der ogsaa i Lærerstand findes saadanne Elementer, og det gælder jo for øvrigt enhver Stand. Men jeg tror ikke, man kommer saa overmaade vidt med kun at kritisere dem og slet ikke fremhæve den anden Side af Sagen. Det forekommer mig, at der her er en anden Side, som fortjener at blive draget lidt stærkere frem, end det er gjort i denne Forhandling, og det er Vanskeligheden af den Opgave, Officererne have. Vi have jo almindelig Værnepligt og kalde altsaa sammen de unge Mænd fra alle Landets forskellige Hjem paa Land og i By; de samles i store Kaserer og skulle under en nogenlunde ensartet Paavirkning. Men saa er det ingen Tvivl underkastet, at der ligger en Opgave for, som slet ikke er saa helt let at røgte for Officererne og Underofficererne, nemlig at faa den Tid, de have til Raadighed, anvendt paa en saadan Maade, at de unge baade lære den Gerning, som de skulle fuldkommengøres til, og tilige selv faa Gavn af dette. Her er jo en stor Opgave, som Officererne have, og den vil jeg gerne have Lov til at pege paa for Dem. Det kan vel nok siges, at vor Officersstand har levet noget isoleret i de sidste 20 Aar, og det hænger sammen med hele den politiske Udvikling, vi have haft. Det har ikke altid været Venneord, som have lydt fra Befolkningens Side og fra Befolkningens Repræsentanter om den danske Officersstand, og det er derfor ikke saa helt underligt, at den noget har trukket sig tilbage og derfor ikke helt har kunnet følge med den Udvikling, der har fundet Sted indenfor Folket. Det er ikke mere, end jeg finder rimeligt. Derfor vil jeg gerne have, at der skulde lyde en Røst herfra, at der skulde peges paa den Opgave, de have, og som jeg regner for en af de største, som kan gives Mennesker, nemlig den, at et Lands Ungdom er under ens Paavirk-

ning i den Tid, den er modtagelig. Jeg siger, denne høje, herlige Opgave, som vor Officers- og Underofficersstand har, vilde jeg for min Del gerne yde mit Tilskud til, at de kunne faa Følelsen af, Forstaaelsen af baade Ansvar, som gives dem, og ogsaa den store Lykke, de have deri at kunne sætte deres Personlighed ind i den Opgave hver paa sin Plads, saa at de derved kunne komme til at fremme den danske Ungdoms Tarv, saaledes at Hæren ikke blot kan blive et Værn for vort Land, hvilket er dens første Opgave, men ogsaa blive et Sted, hvor Soldaterne i den Tid, de ere under Befalingsmændenes Paavirkning, kunne blive øvede i Dygtighed paa andre Omraader, saa de gaa bedre derfra, end de komme. Og dette maa ske derved, at Officererne lægge Mærke til den Udvikling, som finder Sted indenfor Folket og ogsaa indenfor den Ungdom, de faa med at gøre, og det maa tillige ske derved, at alle de slette Elementer — for der kommer slette Elementer med i saadan en Hær — blive ikke blot modarbejdede af de gode Elementer indenfor Soldaterstanden, indenfor de menige — det mener jeg er givet —, men at de ogsaa blive modarbejdede fra Befalingsmændenes Side, saa at det ikke kommer til at gælde der, at et skabet Faar kan smitte hele Flokken. Men naturligvis ville vi aldrig blive fri for Klager over Tonen i Hæren, saa lidt som over Tonen i Skolen, for det er en given Sag, at hvor der er Tale om saa mange Mennesker, følger Menneskenaturen med, og den er nu en Gang ikke altid saa god, som den burde være.

Da jeg nu er ved Militærvæsenet, vil jeg gerne gøre en Bemærkning til det samme ærede Medlem. Det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) har udtalt med stor Selvtillfredshed, at den internationale Kongres her i København havde udtalt en stor Ros til det danske Socialdemokrati for dets hele Stilling overfor Militærvæsenet, og det lod til, at det var ham en stor Tilfredsstillelse, at Partiet havde faaet en saadan international Ros. Jeg mener, det ærede Medlem skulde være lidt forsigtig med at indkassere denne Ros, for Sagen er nemlig den, at det ikke er saa vanskeligt for det internationale Socialdemokrati at rose andre, fordi de helt tør binde an med Forslag om Afrustning. Det vilde være mere værdifuldt end at faa en saadan Ros ved et godt Bord — for jeg antager, det har været ved et godt Bord, denne overstrømmende Ros er falden —, det vilde være mere værdifuldt, om det